

וז מלכות אדום, שלא עלה עלייה על. והסוד של הדבר הזה, אף על גב שכפה דברים נתנו לدرس בפתחותים - כלם אחד.

הרי נאמר, שפטוב (איוב) מי יתן טהור מטהמא לא אחד. מי יתן טהור מטהמא - סוד זה בך הוא, שזהו טהור שיזוא מטהמא. שהרי בהתחלה טמא, ועכשו שנעשה בו דין וננתן לשפט אש באש בוערת ונעשה עפר, עכשו הוא טהור מטהמא, טהור שיזא מטהמא. ומשום בך, כל אלו שפתוחקים בה, כלם נטמאים, שהרי בך הוא וראי. וכיון שנעשהית אפר, אז עד שתיכנס ויטלק ממש, מטהמא את כלם, כמו שנאמר וככט האסף וגוי וטמא. אפר, מה הטעם? כמו שנאמר (מלאכי) ועסתם רשעים כי הקי אפר תהת פotta רגילים. וכיון שנתן על אותו אפר מים, אז הוא טהור מטהמא.

ויסוד הדבר - שפטוב (umbedorach) מי חטא, כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטא רבי. ומשום שהיא פתח חטא רבי ודאי, בהתחלה בתוב, והוציאו אותה אל מחוץ לפתחה. ומשום בך נתנה לפגן ולא לכהן גדול. וזהו טהור מטהמא. בהתחלה טמא, ועכשו טהור וכל צד רוח הטמאה, כיון שרוואה את זה בורח, ולא יושב באותו מקום.

מי חטא ודי, מי נדה, הפל טמא. ועל כן שולחת רוח הקדש, ורוח הטמאה נגנעת, שלא שולחת כלל. וזהו דין של רוח הטמאה - מחוץ למתחנה, משום שהיא ריהם טמאה, שפטוב (דברים כ) והיה מחנייך קדוש. בא רבינו אבא ונש��ו.

כא מלכות אדום, שלא סליק עליה עול. ורזה דמלה דא, אף על גב דכמה מלין אתייהיב למדרש בקראי, בלהו חד.

הא אמר, דכתיב, (איוב ז) מי יתן טהור מטהמא לא אחד. מי יתן טהור (דרכין ז ע"ב) מטהמא, רזא דא, בכוי הוא, הדא איהו טהור דנפק מטהמא. הדא בקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד ביה דין, ואתייהיב ליקידת אשא בנורא דקליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטהמא, טהור דנפיק מטהמא.

ובגין בך, כל אינון דמשתדל ביה, בלהו מסתאבי, הדא בכוי הוא ודי, וכיון דאתעביד אפר, כדי עד דיתבניש ויסתליך מטהמן, מסאייב לכלהו, כמה דעת אמר וככט האוסף וגוי וטמא. אפר, מי טעם. במאה דעת אמר וככט האוסף וגוי וטמא. אפר, מי טעם. במאה דעת אמר (מלאכי) ועסתם רשעים כי היו אפר תהת פotta רגילים. וכיון דאתייהיב על ההוא

אפר מים, כדי איהו טהור מטהמא.

ורזא דמלה, דכתיב, (umbedorach) מי חטא, כמה דעת אמר אמר (בראשית ד) לפתח חטא רובץ. ובגין דאייה פתח חטא רובץ ודי, בקדמיתא כתיב, והוציאו אותה אל מחוץ למתחנה. ובגין בך אתייהיב לתסגן, ולא לכהנא רבא, ודי הוא טהור מטהמא, בקדמיתא טמא, והשתא טהור. וכל סטר רוח מסאבא, כיון דחמא דא, ערך, ולא יתיב בההוא דוכתא.

מי חטא ודי, מי נדה, כלא מסאבא. ועל דא שלטת רוח קדשא, ורוח מסאבא אתכפי, שלא שלטת כלל. ודי הוא דין דין דרוח מסאבא, מחוץ למתחנה. בגין דאייה רוח מסאבא, דכתיב, (דברים כ) והיה מחנייך קדוש. אתה רבוי אבא ונש��יה.